

ת"פ 8847/03/16 - מדינת ישראל נגד א ע - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

18 ספטמבר 2017

ת"פ 8847-03-16 מדינת ישראל נ' ע

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאייר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

א ע - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד ישי נגר - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 29.02.2016 בשעה 02:00 או בסמוך לכך, שב הנאשם לדירתו בעודו נתון תחת השפעת משקה משכר והחל לצעוק ולגדף את רעייתו (להלן: "**המתלוננת**"), שכתוצאה מכך התעוררה משנתה. מיד ובהמשך, ניטש ויכוח בין השניים על רקע תשלום חוב לחברת החשמל, ובמהלכו אמר הנאשם למתלוננת "שקרנית" ותקף אותה בכך שהכה במכת ידו השמאלית ברקתה השמאלית.
2. כן נטען, כי ביום 02.03.2016 בשעה 04:20 לפנות בוקר או בסמוך לכך, שב הנאשם לדירתו בעודו נתון תחת השפעת משקה משכר, לקח לידי את הטלפון הנייד של המתלוננת והחל לצעוק לעברה: "מי זה א?". במעמד זה, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שסטר בפניה. בהמשך, הנאשם איים על המתלוננת באומרו: "אני אפוצץ אותך אם לא תעני לי תזרה ממני".
3. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה אחת של **תקיפה סתם של בן זוג**, לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ובעבירה אחת של **אימים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
4. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אך הוסכם כי עובר לטיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
5. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים הנושאים אופי חיובי, ובסופם המלצה לבטל את הרשעתו של הנאשם לצד השתת ענישה בדמות צו מבחן. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
6. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 19.07.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות במגבלות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם והנסיבות שנלוו אליהם; עתר לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 4 חודשי מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר בפועל; וביקש לגזור את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של מתחם זה. אשר לשאלת ההרשעה, נטען כי מעסיקו של הנאשם אינו סוברני מבחינה חוקית לבחון את עברו הפלילי וממילא, בשים לב למקצועו, הנאשם יוכל למצוא עבודה "במפעל אחר" ככל שיפוטר. אשר על כן, ומשלא הוכחה פגיעה קונקרטי, נטען כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו.
7. מטעם ההגנה העידה בשלב הראיות לעונש המתלוננת עצמה. הלה סיפרה אודות השינוי שחל בנאשם מאז החל להשתתף בהליך הטיפולי וביקשה - בשמה ובשם ילדיה - להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, וזאת על מנת שלא לפגוע בהם מבחינה כלכלית.
8. לגופם של טיעונים, ההגנה הפנתה למאפייניו האישיים של הנאשם; לנסיבות חייו; לאמור בתסקירי שירות המבחן; ולעמדתה של המתלוננת. כן הוגש מכתב מאת מעסיקו של הנאשם (נ/1), ונטען כי הרשעתו בדין תוביל לפיטוריו. על כן, ובשים לב להליך הטיפולי שעבר, עתרה ההגנה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.
9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" הצטער על מעשיו, טען כי למד את הלקח וסיפר אודות היתרמותו מההליך הטיפולי. לבסוף, הלה ביקש מבית המשפט להתחשב בו ולהורות על ביטול הרשעתו, וזאת על מנת שלא לפגוע בפרנסתו ובפרנסת משפחתו.

דין והכרעה

10. ראשית חוכמה, אכריע בבקשתו של הנאשם להורות על ביטול הרשעתו, שהרי אם זו תתקבל - בשים לב למגבלה על רכיבי הענישה שניתן להשית על נאשם שנמצא אשם בדין אך הרשעתו בוטלה - כי אז ממילא יתייתר במידה רבה הצורך לקבוע מתחם עונש הולם ולגזור את עונשו של הנאשם בתוכו (או מחוצה לו, תוך סטייה לקולא או לחומרה).

ג. שאלת ההרשעה

11. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, וראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נד(3) 682 (1996). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי, בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

12. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?

13. ראשית, שוכנעתי כי הרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קונקרטי, ממשית וישירה בתעסוקתו. שכן, כפי העולה ממכתבו של מר פרידמן (נ/1), החברה שבה עובד הנאשם (להלן: "**החברה**") לא העסיקה עד כה עובדים בעלי עבר פלילי והיא אינה מעוניינת להעסיק עובד כזה בעתיד.

אשר לשאלה החוקית שהעלה בא כוח המאשימה בעניין האמור, הגם אם אכן למעסיקתו של הנאשם אין את הסמכות לעיין בגיליון הרישום הפלילי שלו, הרי שעדיין אין לו לבית המשפט אלא מה שענינו רואות: החברה אינה מעוניינת להעסיק עובדים בעלי עבר פלילי, ומכאן שככל שהרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה - הוא יפוטרו מעבודתו. בית המשפט אף אינו מעוניין להיכנס "על גבו של הנאשם" לפלפולים משפטיים בשאלה אם המעסיק רשאי לפטר עובד שנודע לו שהוא בעל רישום פלילי (בלי לעיין בגיליון שלו), שכן אף אם התשובה לשאלה זו היא בשלילה, עדיין אין זה מבטיח שהנאשם לא יפוטרו בפועל. ברי כי בית המשפט לא ייתן ידו לפעילות שהיא מנוגדת לחוק, אולם באספקלריה שבה נבחנים הדברים בגזר דין זה, די לי באמור במכתב כדי לקבוע כי קיים חשש ממשי לפגיעה קונקרטי בתעסוקתו של הנאשם אם הרשעתו תיוותר על כנה. בכל הנוגע לטענה לפיה הנאשם ממילא יוכל למצוא מקום עבודה חלופי, שכן הוא "לא מהנדס", אעיר כי מעבר לטעם המר שטענה זו מותירה גם לא מצאתי לקבלה לגופה. למעשה, קבלתה של טענה כגון זו עלולה לסתום את הגולל על בקשותיהם להימנע מהרשעתו של כמעט כל הנאשמים, שכן גם לגבי מהנדס או כל בעל פרופסיה אחרת, כמעט לעולם ניתן יהיה לטעון שהוא יוכל למצוא מקום עבודה חלופי. ודוק, במקרה הנדון עסקינן בנאשם בעשור החמישי לחייו, נעדר השכלה אקדמאית ושאינו בעל פרופסיה ייחודית. בנסיבות אלה, לא ניתן לפטור בקלות ובהינף יד, כפי שעשתה המאשימה, את טענתו לפגיעה קונקרטי באמירה שאת עבודתו "הוא יכול לבצע גם במפעל אחר".

לסיכום נקודה זו, והגם שלא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם מועסק בחברה במשך פרק זמן שאינו ארוך במיוחד, מצאתי כי במקרה הנדון אין עסקינן בטענה ערטילאית לפגיעה קונקרטי, כזו שנטענת בעלמא. על כן, הריני לקבוע כי הנאשם הוכיח קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר יגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה.

בשולי נקודה זו אציין, הגם שלא מדובר בשיקול מרכזי ומכריע, כי גדיעת מקור פרנסתו של הנאשם תביא לפגיעה לא רק בו עצמו, כי אם גם במתלוננת ובילדיהם המשותפים. והדברים אמורים לאחר שהתרשמתי מהמתלוננת ומעמדתה, ובשים לב לכך שהיא חזרה זה מכבר לחיות עם הנאשם תחת קורת גג אחת ויחסיה עימו שוקמו במידה רבה.

14. שנית, חלק ניכר ממסקנתי לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על הליך השיקום המשמעותי שאותו הוא עבר ושעודנו עתיד לעבור בהמשך. כאמור בשני התסקירים, עוד בדצמבר 2016, במסגרת צו פיקוח מעצר, שולב הנאשם בהליך טיפולי בתחום האלימות במשפחה, תחילה במגדל העמק ובהמשך באשקלון. במסגרת זו, הנאשם הקפיד להגיע לכל הפגישות ושיתף פעולה עם ההליך הטיפולי, תוך שגורמי הטיפול התרשמו שהוא מגלה פתיחות ומחויבות ונתרם מההליך. כן להערכתם, יש בכוחו של ההליך הטיפולי כדי להפחית את הסיכון להישנות אירועי אלימות מצדו. גם שירות המבחן העריך כי הנאשם מפיק תועלת מההתערבות הטיפולית, מגלה רצון פנימי לערוך שינוי בהתנהלותו בחיי הזוגיות וכי יש בכוחו של ההליך הטיפולי (ובהמשכו) כדי להפחית את הסיכון להישנות עבירות דומות מצד הנאשם.

אודות פירותיו של ההליך הטיפולי והירתמותו של הנאשם הימנו, ניתן ללמוד אף מדבריה של המתלוננת, הן בשירות המבחן והן בבית המשפט. כך, המתלוננת מסרה כי מאז החל הנאשם השתתפותו בטיפול, חל שינוי לטובה בתפישותיו

באשר לתפקידו בזוגיות, התקשורת ביניהם השתפרה וכעת היא מרגישה "שיש לי בעל ואבא לילדים". פן חשוב נוסף בשיקומו של הנאשם, שגם אודותיו ניתן ללמוד ולו מפיה של המתלוננת, הוא בכך שהלה חדל לצרוך אלכוהול, מה שלדידי - בשים לב לעובדה כי בעת ביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן הלה היה שתי - מפחית עוד יותר את הסיכון להישנות עבירות בעתיד.

הנה כי כן, בפניי נאשם שמשתתף מזה זמן ניכר בהליך טיפולי שנותן את אותותיו בו, עד שנדמה כי הוא עבר מהפך של ממש בתפיסת עולמו ובאורחותיו בחיי הזוגיות, כפי שמעידים על כך הן הגורמים הטיפוליים כולם והן המתלוננת עצמה. מה גם שלדידי, הליך שיקום מוצלח אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן בנאשם אשר ביצע עבירות אלימות כנגד זוגתו, ולא כל שכן מקום בו הוא שב להתגורר עם המתלוננת, כמו במקרה הנדון. בנסיבות כגון אלה, הנאשם והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, ומכאן החשיבות הרבה לשיקומו של הראשון, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאייץ את הגורמים אשר היוו זֶכֶז להתפרצות התנהגותו האלימה. מנגד, לא נהיר כלל כי זניחתם של שיקולי השיקום והשתת ענישה, מרתיעה ככל שתהיה, תשרת מטרה זו. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.09.2006), שאליו הפנתה ההגנה:

"גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו המתלוננת... כמו כן, האפשרות לשיקום חיי הזוג והמשפחה, שהיא פרי טיפול והפנמתו על ידי הנאשם, משפיעה אף היא באופן משמעותי על כיוון גזירת הדין - האם לכיוון השיקום והטיפול, או לכיוון הענישה. ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול [ההדגשות אינן במקור - נ.ש.מ]."

למעשה, נדמה כי דבריו אלה של בית המשפט המחוזי קולעים בצורה מובהקת למקרה הנדון בפניי, באשר הנאשם מגלה רצון כן ואמיתי להשתלב ולהיתרם מההליך הטיפולי ובכך לשקם את משפחתו, תוך ששירות המבחן מעריך כי יש בהליך הטיפולי האמור כדי להפחית את הסיכון הנשקף הימנו.

בנוסף לכל אלה, אף נתתי דעתי לעמדתה של המתלוננת. ברי כי האינטרס שלה איננו חזות הכול ואיננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי "**כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה**". מה גם, שמדבריה בבית המשפט התרשמתי כי עסקינן באישה שלא האינטרס הכלכלי (הטמון באי הרשעתו של הנאשם) הוא שמניע אותה. להתרשמותי, המדובר באישה שיודעת לעמוד על שלה (וטוב שכך) ואשר לא תחשוש להתלונן נגד הנאשם אם הוא חלילה ישוב לסורו.

15. שלישית, ובשים לב לאמור עד כה, שוכנעתי כי ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אכן, אין להקל ראש בעבירות המיוחסות לנאשם ובערכים המוגנים שעליהם הן נועדו להגן - שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובני זוג בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על

החלשים מפני התעמרותם של החזקים (ראו בעניין זה ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)) - ואף לא התעלמתי מהנסיבות לחומרה שנלוו למעשיו, והכוונה בעיקר לכך שהוא תקף את המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות ולחומרת האלימות שננקטה על ידו, כאשר באחת הפעמים הוא הכה ברקתה.

ועדיין, עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, אין עסקינן בסוג של עבירות שלא יהיה ניתן מניה וביה להימנע מהרשעתו של מבצען. לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירות אותן עבר הנאשם, הרי שהענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית, ובחינת חומרת מעשה אסור אינה מתמצית בבחינה פורמאלית או טכנית של כותרות העבירות. על בית המשפט לבחון כל עניין הבא לפתחו בבחינה מהותית, ולהתחשב במכלול הנסיבות והמאפיינים הקיימים במקרה הספציפי (ראו בעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, 175-174 (1989) וצוטטו לאחר מכן, בין היתר, ברע"פ 3173/09 **פראגין נגד מדינת ישראל**, (05.05.2009)).

בהמשך לאמור אציין, כי נתתי דעתי לפסיקה שהוגשה לעיוני מטעם הצדדים, וזאת כמובן תוך ביצוע האבחנות הנדרשות. מטבע הדברים, ברי כי קיימים מקרים שבהם בתי המשפט לא מצאו לנכון להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירות של אלימות בתוך המשפחה, ומנגד קיימים גם מקרים הפוכים. גם כאשר לקביעות הנוגעות להוכחת נזק קונקרטי, יצוין כי גם פרמטר זה אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה, וכאן אפנה לאותה "מקבילית כוחות" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015) ובת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 **מדינת ישראל נ' פנש ואח'**, (14.06.2016), טרם פורסם במאגרים המשפטיים).

למעשה, ביטוי לאותה גישת ענישה אינדיווידואלית ניתן למצוא בפסיקה של בתי המשפט השונים שמצאו לנכון להימנע מהרשעתם של נאשמים שביצעו מעשים דומים ואף חמורים מאלה שביצע הנאשם, וזאת על אף חומרת העבירות. ראו בעניין זה, למשל: ת"פ (שלום ירושלים) 42245-07-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (03.04.2016); ת"פ (שלום אילת) 6326-12-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.04.2017); ת"פ (שלום רמלה) 34683-10-15 **מדינת ישראל נ' ל'**, (20.02.2017); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 1704-04-15 **מדינת ישראל נ' פלונית**, (13.04.2016); ת"פ (שלום אילת) 35642-10-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (24.08.2015); כן ראו ת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 **מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב**, (08.09.2011), שם בית המשפט המחוזי נמנע מהרשעתה של הנאשמת, רופאת שיניים במקצועה, אשר הכתה את בן זוגה באזור אוזנו באמצעות פטיש במשקל 5 ק"ג, והביאה לפציעתו (בהמלצת בית המשפט העליון, המדינה חזרה בה מהערעור שהגישה על החלטה זו (ע"פ 7668/11 **מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב**, (24.04.2012)). במקרים שלעיל, דובר בנאשמים שהורשעו בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ובאחת הפעמים אף בפציעה כשעברין מזוין - עבירות חמורות מזו שביצע הנאשם שבפניי.

16. רביעית, ואם לא די בכל האמור עד כה, הרי שגם בחינת הפרמטרים שהותוו ב**פרשת כתב** על ידי המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוין (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הלה עומד ברובם ככולם. כך למשל, הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, מה שמלמד על כך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו הזוגיים עם המתלוננת (לה הוא נשוי מזה 16 שנה) ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני. מה גם, שמעת ביצוע העבירות חלף זמן ניכר, לא שב הנאשם לעבור על החוק; הסיכון שהנאשם ישוב ויבצע עבירות אלימות נגד המתלוננת, כפי הערכת שירות המבחן, הוא נמוך ואף עלול לפחות עוד יותר, בשים לב להליך הטיפולי שהנאשם ימשיך את השתתפותו בו; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן עשה בסופו של יום. כמו כן, בית המשפט שותף לדעתו של שירות המבחן, לפיה היה בהליך הפלילי בכלל ובהליך המעצר בפרט, כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות גם בעתיד.

17. לבסוף, למצבור השיקולים שלעיל, אף מצטרפת המלצתו של שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, תוך הערכה כי זו עלולה להשליך על מאמציו לשקם את חייו, הן בפן התעסוקתי והן בפן הזוגי. צא ולמד, כי ככל שהרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, הדבר עלול לפגוע בשיקומו, ומכאן שלא רק האינטרס האישי של הנאשם יצא נפסד, כי אם גם האינטרס של המתלוננת ושל הציבור בכללותו.

18. לסיכום ייאמר, כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות במשפחה לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, לאור הליך השיקום אשר עבר הנאשם ועודנו צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו, ובהתחשב בכך שעסקינן בנאשם נעדר עבר פלילי אשר קיבל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על ביצוע העבירות, לאור עמדתה של המתלוננת ולאור המלצתו של שירות המבחן - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למוטב, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהורות על ביטול הרשעתו.

לצד האמור יצוין, כי שירות המבחן לא התייחס בתסקיריו לאפשרות להשית על הנאשם גם רכיב של צו של"צ. לדידי, באיזון בין מכלול האינטרסים והשיקולים, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תמצא ביטוייה בענישה שתיגזר עליו, יש להשית עליו צו של"צ בהיקף שאיננו נמוך. בענישה כגון זו יהיה, כאמור, כדי להמחיש לנאשם את חומרת מעשיו, מצד אחד; וזאת מבלי לפגוע בתעסוקתו ובסיכויי שיקומו, מצד שני.

19. **מכל המקובץ לעיל, הריני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**

א. **צו של"צ בהיקף של 270 שעות.**

שירות המבחן מתבקש להכין עבור הנאשם תכנית של"צ, וזאת בתוך 45 ימים מהיום. לאחר קבלת התכנית, אאשרה ללא צורך בדיון נוסף.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי ביצוע צו השל"צ.

ב. **צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.**

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ג. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנה מהיום.**

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ז אלול תשע"ז, 18 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.

עמוד 6